

Rot fruit

Jos Pierreux

ROT FRUIT

thriller

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

Wat vindt u van dit boek? Vertel het ons
@vrijdagboeken met #vrijdagboeken

Well I love you baby
I'm telling you right here
But please don't make me decide baby
Between you and a bottle of beer.

(The Pleasure Seekers, *What a Way To Die*)

© 2019 – Jos Pierreux & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagillustratie: 'La petite parade collection M.M.' (Memento Mori),
Luc Claessens
Omslagontwerp: Merel van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 330
ISBN 978 94 6001 772 8
e-boek
ISBN 978 94 6001 773 5

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan mijn Grote Vijf:
Magda, Inge, Peter, Arno en Tsion.

2020, de middenstand is de nieuwe
Openbare Onderstand.

*'Er is een vraag die wij ons stellen - en velen
met ons.'*

'Ik luister.'

'Waarom doe je het?'

*'Opdat de waarheid leugen worde en de leugen
waarheid. Daarom doe ik dit, daarom ben ik
hier.'*

'Ben je van plan ermee door te gaan?'

*'Lekker wel. Tot alles wat overblijft van de
waarheid nog slechts leugens zijn.'*

'Hoe heb jij het zover gebracht?'

'Hoe heb ik het wát? Mevrouw, meneer?'

'Je weet wel. Alles.'

*'Neem iets te knabbelen, wat water. Het kan
een tijdje duren. Als je het überhaupt wíl
begrijpen.'*

1

Proloog

Er zijn zo van die kip-of-het-eivragen.
Schiep God de mens? Of was de volgorde omgekeerd?
Maakte de schrijver het boek? Of het boek de schrijver?
Dat zijn zo van die problemen.
In den beginne was het Woord en het Woord was bij
God en het Woord was God.
Dit was in den beginne bij God.
Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder
dit is geen ding geworden, dat geworden is.
In het Woord was leven en het leven was het licht der
mensen;
en het licht schijnt in de dui...
Toen was Johannes heel moe. De apostel stopte met dicteren.
Wat een opluchting! Houwen in stenen tafelen is zwaar werk.
En de tekst was saai.

In den beginne was er dus verveling.

Om de tijd te verdrijven, deden de brigadiers Athenus
en Lechamps een spelletje waarvan ze de regels zelf hadden
bedacht.

Rijmen!

‘Garnalen?’

‘Gaan we bij Gilbert halen!’

Als het antwoord op Knokke betrekking had, scoorde je
dubbele punten. Traiteur Gilbert aan het Burgemeester Frans
Desmidtplein was welhaast dertig jaar een certitude voor lek-
kere vis. De eerste opdracht was een binnenkoppertje.

‘Uurwerk,’ zei Lechamps.

Stefaan Athenus keek geconcentreerd. Elk antwoord moest
binnen de tien seconden volgen. ‘Duur merk.’

‘Mercedes.’

‘Ik ben mee, yes!’

‘*Hashtag Me Too.*’

‘Da’s een moeilijke.’

Lechamps toonde evenwel geen mededogen. ‘Hashtag Me
Too?’

‘De actrice klaagde dat ze voor haar eerste rol door de knieën
moest, maar ze hield in de film ook haar benen niet toe.’

‘Buiten de tijd.’

‘Nietes.’

‘Wél.’

Aan het onthaal rinkelde een telefoon. Lechamps zette de
headset op.

‘Het stinkt hier nog altijd,’ zei een zware stem.

‘Bel je daarvoor naar het commissariaat in de Van Steene-
straat?’ riposteerde Lechamps.

Waarop Athenus, nog nét binnen de tien seconden: ‘Voor
iets dat met Arbre Magique weggaat?’

Nul-zes? Of toch nul-zeven?

Uitgaande jeugd heeft het de afgelopen dagen behoorlijk bont gemaakt in de buurt van discotheek Scoop. Een delegatie uit de Congostraat komt bij Graaf Burgemeester Leopold Lippens het probleem aankaarten.

‘Zijn jullie dan nooit jong geweest?’ foetert Knokkes burgervader. ‘De mensen kunnen tegen niets meer.’

Voor wie de badstad komt binnengereden, is het Maurice Lippensplein iconisch, als een soort Checkpoint Charlie. Een lijn vanaf het station naar de brandweerkazerne aan de overkant markeert de grens tussen het keizerrijk en de rest van België.

Hier, in Lippensville, is het anders. Wie dat niet weet, heeft niet goed opgelet!

Zie!

Zie ginds!

Zie ginds komt de genaamde Luk Borré aanfietsen! ‘Zorg ervoor dat aan je boom van dorst veel appeltjes hangen’, zou zijn motto kunnen zijn. Als een kerel als Borré al in motto’s geloofde. Nou ja, als je rond zou vragen: Luk Borré is een aardig persoon. Hij heeft dat ander, zwart kantje. Dat wel. Wie niet?

Het centrum slaapt nog, hij kan snelheid maken.

Voor een dienaar van de wet is zijn moraal te laks. Maar om geheel van de misdaad te leven, is hij te scrupuleus.

Daarom blijft hij bij de Knokse politie.

In die hoedanigheid weet hij dit: toerisme draait om volume.

De badstad die de meeste toeristen krijgt, wint.

’t Kan verkeren.

In de winkelstraten vond je steeds meer filialen van dezelfde ketens. Nergens trof je nog een sikkepit originaliteit aan. Amper nog boeken, ontbijtgranen en toiletpapier. Alsof lezen, ontbijten en darmtransit niet langer tot het echte leven behoorden. Terwijl de middenstand een decennium eerder het inventieve hart van de economie was.

’t Kan verkeren.

De leegstand van winkelpunten was de laatste jaren onverminderd gegroeid. Inmiddels stond tien procent van alle panden in Vlaanderen te verkommeren. In de grotere kernen liep dat cijfer op tot vijftien procent.

Meer dan 21 000 commerciële gebouwen die op een ondernemer wachtten.

Zelfs in Knokke-Heist!

Waar iedereen familie was van iedereen, als je vijf generaties terugging.

Waar kapitalen versluisden als in een financiële Bermudadriehoek.

Waar Leopold Lippens als een toeristische attractie fungeerde. Vanwege zijn controversiële uitspraken, zijn buitenissige kledij en zijn hilarische televisie-optredens. Inwijkelingen die vanwege hem het binnenland afzwoeren en naar zee emigreerden. Peddelsurfen was de nieuwste rage, maar Leopold IV had geen plank nodig: zijn aanhangers zagen hem over het water lopen. Bouwjaar 1941, edoch het overlevingsinstinct van de Graaf Burgemeester, voor de incrowd kortweg GB, was in verbijsterend goede staat: *Double L* was God – die de Knokke-naars schiep naar zijn excentriek beeld.

In andere steden stemde men tegen de burgemeester om zijn beleid af te keuren, Knokke-Heistenaars die niet op *meneer*

Leopold stemden, deden dat omdat zijn voorsprong anders gènant werd. De laatste verkiezingen verpletterend gewonnen, een voorkeurstem op drie inwoners, meer dan zeventig procent aanhangers, vijftieng zestels op eenendertig. Om Asterix te persifleren, niet toevallig de favoriete stripreeks van Lippens: 'Extreem-rechts en nationalisten hadden vrijwel heel Vlaanderen veroverd. Alleen aan de Noordzee hield een klein dorpje nog moedig stand.'

Knokke.

Het eldorado van ondernemend Vlaanderen en winkelpanden vonden er geen uitbater. In het hart van de commerciële zone werd verkrotting verwelkomd als een chador op het naakstrand. Hier was een leegstaand gebouw als een rotte kies in een gebleecht gebit. Een fles cider in de wijnkelder van Philippe de Rothschild.

Het gemeentebestuur maakte zich grote zorgen en moedigde elk initiatief aan.

De huurprijzen stonden onder druk.

Begin bij het begin.

Kust-, Dumortier-, Lippenslaan. Fashionista's kenden enkel deze triangel van blingbling, glitter en glamour winkelstraten, een ander Knokke bestond niet. Het Zwin, de Hazegraspolder, De Vrede, de Blinkaert... *Quantité négligable*.

Kust-, Dumortier-, Lippenslaan, dus. De navel van Knokkes economisch systeem, haar goed gesmeerde schaamstreek. Geruchten deden er de ronde. Sommigen beweerden dat iemand het gebouw pachtte teneinde een eigen kledinglijn op te starten. Anderen zagen het pand dienst doen als CD-zaak.

Voor Luk Borré bleef het gelijk. Hij kende de collecties van Stella McCartney en de liedjes van papa Paul, hij hield van mode én muziek. De inspecteur zag zichzelf als een *shopaholic light*, iedere aanzet om commercieel leven in de badstad te brengen, werd door lui als hij toegejuicht. Leegstand greep hem bij

de keel. Hij was een kapitalist *pur sang*. Geld was rond gemaakt opdat het zou rollen. Kopen, showen, de blits maken... Wat was anders het nut van 's mens bestaan?

De grote vissen eten de kleine.

Luk Borré, er stond hem een vervelend klusje te wachten – waarna hij er ook nog eens een verslag over zou moeten schrijven aan zijn bureau.

Hij had nochtans niet voor de politie gekozen om met vragenlijsten te worstelen.

Het leven zou helemaal anders zijn als je de toekomst kende.

Teasen was de nieuwste reclametechniek. Prikkelen. Boodschappen en beelden die geen informatie bevatten maar de nieuwsgierigheid provokeerden. Een winkelopening werd spectaculairder naarmate ze in een sfeer van geheimzinnigheid baadde.

Als je nieuwsgierig bent, vind je veel interessante zaken om te kopen. Als je nieuwsgierig bent, vind je veel zaken interessant.

Dichterbij komend dacht inspecteur Borré dat iets op het glas gekleefd zat. Dat de nieuwe uitbater met donker papier dat het zicht belemmerde inkijk voorkwam, terwijl hij de nodige werken uitvoerde om de ruimte klaar te stomen.

De vitrine zag evenwel zwart van harige insecten met een metaalachtig glanzend uiterlijk, die hun voedsel uit bedorven organisch materiaal haalden. Als een parasiet drongen ze via wonden het lichaam van mensen en dieren binnen en brachten ziektes over. Hun eieren werden afgezet in kadavers, mest of rottende vis.

Bromvliegen.

Luk legde zijn hand op de ruit en bracht zijn ogen dichterbij om binnen te gluren. Toen de zwerm verstoord opvloog, draaide hij geschrokken zijn hoofd weg, deinsde een paar passen achteruit en hapte naar adem.

Denk je dat je alles gehad hebt, krijg je dit.

Een stemmetje in zijn hoofd zeurde dat hij moest wegnemen. Was hij paranoïde? Luk beschouwde het advies als buitensporig.

Duwde het weg, achtergrondmuziek.

Op hetzelfde moment hoorde Luk Borré achter zich een geluid dat zich niet liet verdringen. Geknars van banden op de kas-seien.

De speurder keek om en zag een zilverkleurige Mercedes stoppen. Nieuw, E-Klasse, vergeven van de opties.

Achter de voorruit lag op het dashboard een politiepet te blinken.

‘Wat komt hij hier doen?’ mompelde Borré zacht voor zich uit. De bestuurder van de Merc greep elke kans om hem voor schut te zetten.

De inspecteur sloot even zijn ogen en streek met zijn vingers over zijn slapen. Vervolgens schraapte hij zijn keel, vermande zich, liep snel naar de chauffeurszijde en trok met een onderdanige grijns het autoportier open. ‘U hier, meneer?’

Ook toevallig, dacht ie.

‘Goedemorgen, aangespoelde,’ begroette Theofiel Mangels zijn ondergeschikte hooghartig. De korpscommandant was een man van middelbare leeftijd die dacht dat zijn haarstukje een goedbewaard geheim bleef. Hij haatte het om naar anderen op te kijken, zeker naar hen die minder in rang waren. Maar zelfs met zijn één meter tachtig kon hij nu moeilijk anders, Borré torende immers meer dan een decimeter boven hem uit.

Als steeds had Mangels zijn knokig lichaam piekfijn uitgedost. Met gefronst voorhoofd vroeg hij in het kromme taaltje dat hem zo typeerde: ‘Omwonenden verwittigden het commissariaat?’

In deze buurt varieerden de vastgoedprijzen tussen ‘extreem duur’ en ‘niet te betalen’. Mensen met geld wilden minder ambtenaren maar meer blauw op straat. Daar zagen zij de contradictie niet van in.

‘Sinds een paar dagen nam men in het winkelpand geen beweging meer waar.’ Borré gooide de deur van de Duitse Coupé dicht en haalde zijn hand over zijn sportief geknipt hoofd. ‘Als de wind keert, heeft de omgeving last van geurhinder.’

‘Snel ’t *Ruimerke* bellen,’ zei Mangels op een smalende toon, die gonsde van rancune en agressie. ‘Problemen met de riolering zijn een klus voor de ontstoppingsdienst.’

Borré, die wist dat deze klankkleur weinig goeds voorspelde, sloeg zijn ogen neer. ‘De vitrine zit vol vliegen.’

Nadenkend zei zijn overste: ‘Misschien is de nieuwe eigenaar op reis en liet hij etensresten slingeren.’

Luk keek even op, maakte zijn blik los van zijn Mephisto’s: ‘De beste manier om daarachter te komen, is binnen gaan kijken. Ik stond op het punt een slotenmaker te vorderen.’

‘Nogal drastisch. Misschien dat...’ Theofiel Mangels groef in zijn zakken en vond een sleutelbos. De overste koos een dubbele baard. ‘De wereld is aan de probeerders, zoals het spreekwoord zegt.’ Hij tikte met de sleutel tegen de palm van zijn hand, liep naar de entree, stak hem in het cilinderslot en draaide.

Abracadabra, de deur zwaaide open.

Het eerste moment was het genadeloos donker binnen.

Terwijl het ochtendlicht over hun schouders streek, zagen zij alleen maar trillende zwarte griezelligheid. Ook ontsnapte er een geur van iets wat ze vagelijk herkenden, een aroma dat achter in hun kelen neerstreek, maar zich vooralsnog niet liet benoemen. Had iemand een ijskast open laten staan? Was de inhoud aan het rotten?

Met het prille zonlicht in hun rug lieten de politiemensen hun ogen wennen.

Eerdere slechte ervaringen bij indringingen hadden hen wantrouwig gemaakt. De maatschappij kende meer en meer

eenzaamheid. Gealarmeerde agenten stootten wel eens op een gemummificeerd ouwtje of een toiletpot die overstromde. Daardoor loerden ze zo behoedzaam om zich heen dat een observerend psycholoog zonder verder onderzoek bij het tweetal schizofrenie had gediagnosticeerd.

Hun eerste indruk was dat het er precies uitzag zoals je van een werf kon verwachten: alles begonnen en niets afgewerkt.

De deuren hadden lege kozijnen. Halfopgebouwde rekken met legborddragers zonder blad, houten latten tegen de wand en metalen profielen die gipsplaten verticaal ondersteunden. Stukken multiplexplaat. Plakken ruw stucwerk aan het plafond. Op de grond leidingen die krioelden als spaghetti in een plat bord. Sleuven en openingen in de wanden, op de contactdozen werd niet bespaard.

Iemand was begonnen met het plaatsen van strokenparket en had het vochtscherm en zijn gereedschap laten slingeren. In een hoekje stond een piramide verfpotten. Op de stapel lagen in een doos penselen, borstels en blokkwasten.

Op korte tijd renoveren, het was altijd een beetje Batibouw.

De zon had intussen aan kracht gewonnen.

Overste Mangels dreef zijn ondergeschikte voor zich uit. Als een angsthaas verschool hij zich achter Borrés massieve rug. Het vroege ochtendlicht danste op het stof dat het stel politiemensen op zijn zoektocht verplaatste.

Luk Borré sloeg naar de bromvliegen, maar ze bleven om zijn gezicht zoemen. Zo gezwollen, die waren vast aan de steroïden!

Af en toe was zijn werk behoorlijk goor. Hij had gisteren gefrituurde kip gegeten. Zijn maag speelde op.

Buiten pakten massieve, donkere wolken zich samen en schoven als een slecht voorteken voor de zon.

In de ruimte werd het op slag minder klaar – vooral omdat de deur achter hen dichtviel. Het voelde alsof de duisternis

een hoefijzer van lood onder zijn schoenzolen sloeg. Borré had meteen genoeg van het donker, die door de winkel dreef als mist over de zee. De speurder snakte naar licht. Schuifelend schoof hij vooruit, als een schaatser die zich op millimeterdun ijs bevond. Luk was zo gespannen, dat hij elke oneffenheid onder zijn voeten gewaarwerd. Gespitst op elke beweging, ieder geluid, de kleinste anomalie.

De verwarring en de angst groeiden, drongen zich op. Borré wist niet echt waarom, maar hij voelde hoe zijn hart begon te bonzen. Het overweldigde hem, deze ruimte, de schaduwen, het stof en de brouillerende geluiden die vanaf de straat dof doordrongen.

Angst kruipt in de ingewanden. Z'n darmen wriemelden alsof het slingerschijt eraan kwam.

Ook rook hij iets.

Achteraf beseft Luk dat hij wist waar die geur vandaan kwam, wat het was. Maar het drong niet allemaal tot hem door. Of hij wou niet dat het tot hem doordrong.

Ergens glom een rood lichtje.

Waarschijnlijk om een schakelaar aan te geven. Zijn ogen waren strak op het lampje gericht. Op de tast vond de speurder de bedieningsknop.

Een looplamp begon moeizaam te gloeien. Toen het licht moest ontsteken, bleef de tl-buis flikkeren. Alsof ze zich in de setting van een griezelfilm bewogen, enkel de dreigende muziek ontbrak.

Borré voelde hoe hij zijn greep op de werkelijkheid dreigde te verliezen.

Een voorgevoel van naderend onheil zakte als een steen in zijn maag.

Als hij zich niet vermande, was Luk zo iemand die zestig gruwelen per seconde kon verzinnen. Terwijl hij er in de Knokse brigade om bekend stond dat hij problemen pragma-

tisch benaderde en rationeel bekeek. Kon hij een man van de theorie genoemd worden? Eerder dan van de praktijk? Misschien wel.

Als er te analyseren viel, was Luk in ieder geval de aangezeven persoon.

Die eigenschap stond haaks op zijn verbeeldingskracht en de mate waarin hij er zich occasioneel door liet meeslepen. Luk verbaasde zich telkens weer over die tegenstrijdigheid. Anderzijds: lui die zichzelf begrepen, bestonden die? En oppervlakkigheid, was dat niet de definitie van een psychopaat?

Zoals wel vaker wanneer hij zich in een slecht verlichte ruimte begaf, dreigde de fantasie van de speurder op hol te slaan. Op momenten als deze haalde de verschroeiende gestalte van de achterdocht hem in en boorde een gat in zijn zekerheden.

Borré schudde zijn hoofd om de irrelevante indrukken te verdrijven en trok het snoer uit de contactdoos. De irritant flikkerende lamp doofde en de speurder greep naar de holster die op zijn riem zat. Daarin zat een tactische zaklamp met een stroboscoopfunctie, waardoor ze als defensief wapen gebruikt kon worden. Het licht was zo fel dat je er aanvallers mee kon verblinden en desoriënteren.

Luk koos echter voor een gewone lichtbundel die direct en koud door de ruimte priemde. Meer hadden zij in deze omstandigheden niet nodig.

Toch? Waarom was hij in feite bang? Er was geen enkele, logische reden om zich als een schijterd te gedragen.

De speurder zette zijn tanden op elkaar en hield de lamp tegen zijn schouder. Zo kon hij verbergen dat zijn hand beefde.

Dit was best... Dit was nogal...

Zijn tegenzin groeide en groeide.

De wanden leunden over hem heen, sloten hem in, grepen hem vast. Het voelde als afdalen in een graf. Luk Borré moest

beroep doen op al zijn wilskracht om niet voortdurend over zijn schouder te kijken.

Mijn god, ben ik geestesziek aan het worden?

Even inhouden, dat was noodzakelijk. Op adem komen. Karakter was wat er van een man overbleef als de schaduwen hem omsingelden.

Luk snoof. Een fletse, zoeterige stank dreef door de ruimte zijn neusgaten in. De geur van slecht nieuws.

Waar kon die vandaan komen?

Wat stonk zo?

Niets goeds in elk geval.

Borré bewoog langzaam. Worstelend met het gevoel te worden bekeken.

Hij verzette af en toe een plank om erachter te kunnen, hij bukte zich en scheen met zijn zaklantaarn onder de rekken.

Met het nodige misbaar kantelde een isolatiepaneel. Omdat hij het had zien aankomen, schrok Luk niet. Het voelde echter als een voorteken, hij werd er koud van, bevangen door verraderlijke prikkelingen in zijn rug. Zijn gedachten speedden, denderden als een bombus door het centrum van een provinciestadje.

Wegwezen, schreeuwde iets in zijn hoofd.

Opkrassen nu het nog kan.

Het onbehaaglijke gevoel werd onderstreept door geluiden die de speurder slechts na enige tijd kon plaatsen. Het ene kwam van houtkrullen die knapten onder zijn schoenzolen. Er waren ook plaatsen waar de vloer plakte van gemorste lijm en chemicaliën. Daar trok het leer zich met een scheurend geknars los.

Tussen het rumoer door, imposante stilte. Broeierig en dreigend, zo goed als onverdraaglijk.

De klankband kwam rechtstreeks uit een film noir, zinderde van dreiging, prikkelde de fantasie en wakkerde angst aan.

Het kan nu ieder ogenblik losbarsten.

Borré slaagde er nauwelijks in om de emoties die in hem opwelden te negeren. Zijn oog viel op iets wat eruitzag als een toonbank.

De politieman kantelde het en inspecteerde het meubel aan de binnenzijde. De vakjes en uitsparingen bevatten niets. Een lade klemde en liet dan eensklaps los. Ze bleek leeg. Een andere schoof ratelend open. Vijzen en moeren die aan het rollen waren gegaan.

Instinctief hield Luk telkens zijn adem in.

Voortdurend beducht op een rat of een ander beest dat zich te goed zat te doen aan een achtergebleven picknick, in de gluurder een concurrent voor dat lekkers zag en vervolgens agressief reageerde. Als je ze geen uitweg liet, togen muizen in de aanval. Katten die zich bedreigd voelden, besprongen de vijand met hun scherpe klauwen. Kwaai honden beten. Ratten vloegen je naar de keel en gebruikten hun knaagtanden.

Wat bij de beesten natuur heette, werd door de mens als amoreel weggezet.

‘En?’

De speurder maakte een sprongetje. Hij kon nog net de vloek tegenhouden die zich op zijn geschrokken tong opdrong. In alle stilte was Mangels achter hem opgedoken. De overste liep opnieuw in zijn kielzog, op de tippen van zijn spiegelachtig glanzende schoenen. Met één hand hield Theofiel de panden van zijn jas bij elkaar.

‘Iets gevonden?’ vroeg hij, in Borrés nek ademend.

‘Wat dan?’ vroeg Luk met een trillerige, holle glimlach.

Dat iemand op zijn vingers stond te kijken, versterkte het onaangenaam gevoel dat de speurder reeds had. Zijn ademhaling ging snel, zo opgefokt voelde hij zich. Morrend vermande de politieman zich echter.

Wat zit er anders op?

In het gezelschap van je overste als een schotelvod door een verlaten ruimte sloffen, maakte geen zelfverzekerde indruk.

Ze kruisten het gebouwtje en begaven zich naar de aanpalende achterbouw, waar zich het sanitaire gedeelte bevond.

Het toilet was nog niet gebruikt of iemand was met een wc-borstel over het porselein gegaan, zo proper leek het. De spanning verhoogde Borrés adrenaline. En verhoogde adrenaline werkte op zijn darmen. Z'n ingewanden waren van slag. Een kop koffie en vijf minuten op die plee – maar dat zat er niet in.

Niet nu.

Enkel het kookvertrek bleef over voor inspectie.

Ze sloften erheen. De ruimte was diep en smal, zonder vensters en met slechts één deur, als een grot.

Er kwam hen een warme stank tegemoet, de bedompte reuk van een stal. Waar kwam die kwalijk riekende lucht vandaan?

Borré overzag de situatie, een ader pulserend op zijn voorhoofd. Er klonk ruis in zijn oren, gesuis dat er niet was. Alsof zijn lichaam zich al voorbereidde op iets dat nog moest komen omdat zijn hersenen seinden dat het hier niet in de haak was.

Qua apparatuur lag de ruimte tussen een kitchenette en een keuken in. Er was meer dan een aanrecht, een kookplaat en een kastje – maar om het een volledig uitgeruste inbouwkeuken te noemen, dat nu ook niet.

Was dit vertrek al in gebruik? Dan had iemand het na het koken schoongeboend.

Ineens hield de inspecteur zo abrupt halt, dat zijn meerdere tegen zijn rug opliep. Het wit in diens ogen glansde, dolende blik, getergd en gejaagd.

‘Ben je helemaal...’ begon Mangels. Toen zag hij het ook en stonden ze een wijl in de meest ondraaglijke stilte.

Het enige wat nog bewoog, waren hun harten. Alsof die, woest roffelend, de aandacht wilden trekken.